

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Pentecosta, creativitat i esperança

La solemnitat de la Pentecosta és la culminació del Misteri de la Pasqua. Amb aquesta festa, l'Església ens recorda que Déu ens ho ha donat tot. Déu va estimar tant el món que ens va entregar el seu únic Fill. Avui agraïm a Déu que ens hagi donat també el seu Esperit. Gràcies a l'Esperit Sant podem dir amb sant Joan de la Creu: «Déu és meu i tot per a mi» (*Dichos de luz y amor*, 27).

A l'Evangeli, Déu se'ns mostra sovint com a Esperit, com a alè vital, com a vent lliure que guareix i dona vida. «El vent bufa allà on vol; en sents la remor, però no saps d'on ve ni on va» (*Jn 3,8*). Així és Déu, sempre és nou, sempre sorprèn.

Tanmateix, sovint ens pot passar que tenim una vida tan organitzada, tan plena d'activitats, que no deixem espai per a la novetat de l'Esperit Sant. Creiem que ho sabem tot i no deixem que Déu ens renovi. Amb aquesta actitud, som incapaços de llegir els signes dels temps i d'escoltar el que l'Esperit ens vol dir.

El dia de la Pentecosta, quan Jesús dona l'Esperit Sant als seus deixebles, ells no hi intervenen, tan sols l'acullen. Per acollir l'Esperit de Déu cal estar en silenci i escoltar amb el cor. Acollir l'Esperit implica passar de pensar en Déu a aprendre a percebre'l en el més íntim i profund del nostre ésser. Cal, doncs, passar del cap al cor.

El papa Francesc, en la seva meditació *Un pla per ressuscitar*, ens diu que, quan tenim una experiència interior de Déu la nostra fe queda trans-

formada. L'Esperit de Déu desperta la nostra creativitat i ens fa disponibles per ajudar aquell qui ens necessita. Això és especialment necessari davant les greus conseqüències de la pandèmia de la Covid-19. El Papa ens exhorta dient: «Urgeix discernir i trobar el pols de l'Esperit per impulsar les dinàmiques que poden testimoniar i canalitzar la vida nova que el Senyor vol generar en aquest moment concret de la història» (*Vida Nueva*, 18-24 d'abril de 2020).

Si acollim l'Esperit del Senyor, tornarem a néixer a una vida nova i esdevindrem sembradors d'esperança i il·lusió en les circumstàncies més adverses. Si ho anhelem amb constància, el mateix Esperit vindrà a ajudar-nos en la nostra feblesa (cf. *Rm 8,26*). Quan Déu envia el seu Esperit reneix la creació i renova la faç de la terra (cf. *Sl 104, 30*).

Així doncs, demanem amb insistència al Senyor que ens envii el seu Esperit i reservem algun moment del dia per estar simplement en actitud conscient d'acollida. Tant de bo que aquesta pregària intensa, en unió espiritual amb la Mare de Déu, ens obri a acollir l'acció de l'Esperit Sant en cadascun de nosaltres.

Vine, Esperit Sant, pare dels pobres, consol dels afligits, guia de l'Església. Envia'ns un raig de la teva llum, perquè sapiguem veure Crist en totes les persones, especialment en aquelles que més pateixen i en aquelles que estan més allunyades de Tu. Insufla en els nostres cors la brisa de l'esperança. Anima'ns a sembrar en el món la tendresa del Pare. Amén.

ACTUALITAT

Les celebracions comunitàries tornen a donar vida a les parròquies

Després de més de dos mesos de confinament, les esglésies de la diòcesi han reobert les portes al culte públic. La condició del govern espanyol ha estat no superar un terç de l'aforament dels temples.

Paral·lelament, des de l'Arquebisbat de Barcelona, s'ha fet un Decret amb un recull de mesures disposades pel cardenal Omella pel retorn progressiu al culte públic, i s'han publicat uns cartells amb els protocols de mesures de prevenció du-

rant la pandèmia de la Covid-19. Preveres i feligresos s'han posat a treballar per garantir-ne la tornada amb les mesures de prevenció requerides pel govern i l'Arquebisbat de Barcelona. Des del primer moment que es va anunciar que s'entraria a la fase 0.5, moltes parròquies expliquen com es van posar a treballar. Rectors, i en alguns casos part de la feligresia, van començar a pensar i organitzar els detalls i protocols per tornar al culte públic, garantint la major seguretat.

Parròquia de Sant Vicenç de Sarrià

ENTREVISTA

La felicitat de 50 anys

RAMON RIBERA-MARINÉ

El dilluns de Pentecosta de 1970, el P. Ramon Ribera-Mariné, OSB, va professar com a monjo de Montserrat. Un cop complerts 50 anys, es considera una persona feliç: «He ajudat a ser testimoni del creixement de força persones amb les quals m'hi he creuat, amb la gestió, el mestratge i la companyonia, i això m'omple de felicitat, sí!», assegura. Demà, renovarà el seu compromís amb la comunitat durant la missa conventual.

De totes les tasques que ha desenvolupat a la comunitat, de quina n'està més satisfet?

Som jardiners, i cal fer el possible perquè el jardí faci goig. Que m'hi senti bé depèn de la meua actitud. He fet moltes coses: formador dels monjos joves, responsable de la comunitat de Sant Miquel de Cuixà, prior a Montserrat, gestor de la Casa d'Espiritualitat del Miracle, a més d'ensenyar Bíblia... El tracte amb molta gent n'és el denominador comú! Contràriament al que pensava, aquesta m'ha estat la salvació.

La seva fe està lligada a la muntanya. Per què té aquest lligam tan fort amb la natura?

A més de raons familiars —Mn. Jaume Oliveras, creador de la Matagalles-Montserrat i pioner del pirineisme, era germà de la meua àvia—, la natura a la muntanya ha estat la meua escola d'humanitat, una invitació a intentar sobrepassar els meus petits límits i, meravella, l'esforç és recompensat sovint amb moments de comunió intensa, i d'epifania. Altrament dit, la natura és un camp d'entrenament de la vida, i un llibre obert que cal saber llegir.

També és un estudiós dels salms. Per què són importants per a la pregària? Sí, també als salms, que em són importants com a pregària, hi he arribat per atzar, diguem que m'hi vaig trobar. Com tota bona poesia, són un pou sense fons d'on es pot treure aigua renovada. He tingut la sort, també, d'arribar dels primers a la comprensió del Salteri com un llibre articulat, i és un goig de veure com es multipliquen els sentits dels salms. Preguar amb paraules d'un altre, donar vida a un altre, és tan gran!

Oscar Bardají i Martí

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

La paraula d'amor donada

Es van casar fa uns quinze anys. Tenen dos fills. Ella és infermera en un gran hospital i ell treballa en una fundació del tercer sector, en un càrrec de responsabilitat. Fa uns dies, s'adreçà als patrons de la fundació amb un escrit que deia: «Aquest matí ens han confirmat, després de les proves corresponents, que la meua muller, que treballa com a infermera, està afectada per la covid-19. Tot i això, es troba força bé, encara que amb símptomes lleus de pèrdua de l'olfacte i el gust i amb un malestar general. Durant el dia d'avui, anirem valorant com organitzar-nos a casa. Personalment, he pres les mesures de prevenció, mitjançant l'ús de gel i mascaretes, quan he de sortir al carrer. Us ho comparteixo perquè n'estiguen al corrent i perquè, si acabo infectat, sapiguen que compartiré el virus amb ella i amb molt de gust i decisió, com vaig dir-li a l'altar el dia del nostre casament, comproment-me amb ella "en la prosperitat i en l'adversitat, en la salut i en la malaltia...". «Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó amb obres i de veritat» (Jn 3,18).

Aquest espòs ha interioritzat el sentit de la paraula donada el dia del seu matrimoni i l'ha fet vida. «Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics» (Jn 15,12-13). No tenir mai un amor més gran que donar la vida l'un per l'altre. Aquest amor que convé treballar amb esforç cada dia, en l'alegria, en la tristesa, en el dolor. Esforçar-se per arribar a l'altre, i que l'altre estigui disposat o disposada a sortir de l'aïllament, del propi entot-solament, per acollir el qui ve, el qui és al costat. Aquest espòs ho ha viscut i ho té clar.

Nosaltres, mentrestant, seguirem pregant per aquest matrimoni, l'un al costat de l'altre, per tots els altres matrimonis, i per tots els homes i dones, poble de Déu en marxa, que, fidels a la paraula donada a Déu i als germans, també caminen amb alegria, donant la vida i donant vida, així, als altres, i vivint per sempre l'eternitat del seu manament: «Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Confinados con nuestra Madre

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO
Franciscana de los Sagrados Corazones

En el cenáculo de Jerusalén, en aquel grupo de grandes amigos del Señor, se cernía el peligro. Estaban atemorizados, se veían bajo una amenaza que los podía llevar incluso a la muerte, no sabían detrás de que esquina les acechaba el riesgo. Se habían reunido y estaban encerrados, ¡confinados! Pero, no estaban solos, con ellos estaba la Señora, la Madre, la *madre*, la Mujer. «Ahí tienes a tu Madre, ahí tienes a tu Hijo» (cfr. Jn 19,26-27).

Contaban con la promesa del Señor: «le pediré al Padre que os dé otro Paráclito» y con su presencia: «Sabréis que yo estoy en mi Padre, y vosotros en mí y yo en vosotros» (Jn 14,16 y 20).

Las jornadas transcurrirían entre temor, prudencia, cuidado mutuo; se fortalecerían sus vínculos de fa-

milia de Jesús, de Iglesia. Era un vivir a diario, en servicio, y quizás hasta en buen humor; en confianza, en especial con la Madre. Todos oraban junto a María. La promesa se cumplió, el Espíritu llenaba la casa y se volcaba sobre cada uno de ellos.

A la Virgen, la Mujer, le rogamos que nos acompañe en nuestro confinamiento y en las fases de desescalada; que nos ayude a ser *iglesia doméstica*, comunidades orantes dispuestas a acoger los consuelos y el impulso del Espíritu. Especialmente se lo pedimos mañana en la «Celebración de la Bienaventurada Virgen María Madre de la Iglesia» instituida por el Papa para «incrementar el sentido materno de la Iglesia, y la genuina piedad mariana» (Decreto 11-02-18).

Lectures de la missa diària i santoral

1. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.)

(Comença la Setmana IX de durant l'any) [Gn 3,9-15.20 (o bé: Ac 1,12-14) / Sl 86 / Jn 19,25-34]. Be-naurada Verge Maria, Mare de l'Església. Sant Justí (s. II), mr. samarità, escriptor eclesiàstic. Sant Ignasi (Íñigo), abat castellà; sant Flor.

2. ■ Dimarts [2Pe 3,12-15a.17-18 / Sl 89 / Mc 12,13-17]. Sant Marcel·lí i sant Pere, mrs. romans (s. IV). Sants Germà, Paulí, Just i Sici, mrs. venerats a Girona. Sant Eugeni I, papa (654-657); sants Potí, Blaudina i companys, mrs. a Lió.

3. ■ Dimecres [2Tm 1,1-3.6-12 / Sl 122 / Mc 12,18-27]. Sant Carles Luanga i companys, mrs. a Uganda (1885-1887). Sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Burgos; santa Oliva, vg.; sant Joan Grande, rel. Hospitalari; santa Clotilde, reina francesa.

4. □ Dijous [Gn 22,9-18 (o bé: He 10,4-10) / Sl 39 / Mt 26,36-42]. Jesucrist, gran sacerdot per sempre. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Carracciolo, prev., fund. Caracciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Noemí i Rut, sogra i nora, segons la Bíblia.

5. ■ Divendres [2Tm 3,10-17 / Sl 118 / Mc 12,35-37]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda. Sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.

6. ■ Dissabte [2Tm 4,1-8 / Sl 70 / Mc 12,38-44]. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120). Sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe. Beat Josep M. Peris (1889-1936, nat a Cinctorres, bisbat de Tortosa), mr., rector del Seminari de Barcelona.

7. □ † Diumenge vinent, La Santíssima Trinitat (lit. hores: 2a setm.) [Ex 34,4b-6.8-9 / Sl: Dn 52 / 2Co 13,11-13 / Jn 3,16-18].

Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremond, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

Intencions del Sant Pare per al mes de juny

Perquè els qui pateixen trobin camins de vida i es deixin acaronar pel cor de Jesús.

Retorn al culte públic

Mesures de prevenció del contagi a l'interior dels temples

Venir amb temps, l'aforament màxim del temple és d'un terç de la seva capacitat

Mantenir la distància d'1,5 metres en tot moment

Posar-se la mascareta

Utilitzar gel hidroalcohòlic

No agafar cap full ni cançoner

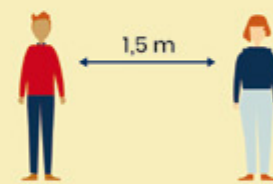
Dins l'església hauràs de:

Ocupar els llocs assenyalats

Seguir les indicacions

Mantenir la distància d'1,5 metres en tot moment

Combregar a la mà i sense guants

Evitar el gest de pau

No entrar en contacte amb les imatges

No deixar la mascareta al banc

No es farà col·lecta, podràs fer el donatiu a la sortida

Església Arxidiocesana de Barcelona

DELEGACIÓ DIOCESANA DE PASTORAL SACRAMENTAL

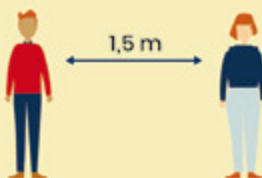

Retorno al culto público

Medidas de prevención del contagio en el interior de los templos

Llegar con antelación, el aforo máximo del templo es de un tercio de su capacidad

Mantener la distancia de 1,5 metros en todo momento

Ponerse la mascarilla

Utilizar gel hidroalcohólico

No coger ninguna hoja ni libro de cantos

Dentro de la iglesia deberás:

Ocupar los sitios señalados

Seguir las indicaciones

Mantener la distancia de 1,5 metros en todo momento

Comulgar en la mano y sin guantes

Evitar el gesto de la paz

No entrar en contacto con las imágenes

No dejar la mascarilla en el banco

No se harán colectas, podrás hacer tu donativo al salir

Església Arxidiocesana de Barcelona

DELEGACIÓN DIOCESANA DE PASTORAL SACRAMENTAL

DIUMENGE DE PENTECOSTA

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «¿No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, ¿com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües».

Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 20,19-23)

Al vespre d'aquell diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó».

Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Hch 2,1-11)

Al cumplirse el día de Pentecostés, estaban todos juntos en el mismo lugar. De repente, se produjo desde el cielo un estruendo, como de viento que soplaban fuertemente, y llenó toda la casa donde se encontraban sentados. Vieron aparecer unas lenguas, como llamaradas, que se dividían, posándose encima de cada uno de ellos. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en otras lenguas, según el Espíritu les concedía manifestarse. Residían entonces en Jerusalén judíos devotos venidos de todos los pueblos que hay bajo el cielo. Al oírse este ruido, acudió la multitud y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propia lengua. Estaban todos estupefactos y admirados, diciendo: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno de nosotros los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partes, medos, elamitas y habitantes de Mesopotamia, de Judea y Capadocia, del Ponto y Asia, de Frigia y Panfilia, de Egipto y de la zona de Libia que limita con Cirene; hay ciudadanos romanos forasteros, tanto judíos como prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las grandezas de Dios en nuestra propia lengua».

Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor. / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu espíritu, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre. / goce el Señor con sus obras; / que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,3b-7.12-13)

Hermanos: Nadie puede decir: «Jesús es Señor», sino por el Espíritu Santo. Y hay diversidad de carismas, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de actuaciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. Pero a cada cual se lo otorga la manifestación del Espíritu para el bien común. Pues, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Pues todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-23)

Al anocheecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos».

«Rebeu l'Esperit Sant»

Pentecosta (1612-1614) de Juan Bautista Maíno. Museu del Prado, Madrid (Espanya)

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Hem arribat al final de la cinquantena pasqual. La manifestació del Ressuscitat als seus deixebles va assolir la fi amb la seva glorificació al costat del Pare, i va arribar el temps de l'Església amb el do de l'Esperit Sant.

Pentecosta, el mateix que l'Epifania al final de les celebracions de la manifestació del Fill de Déu en la nostra carn, clausura la cinquantena durant la qual hem vingut celebrant la Pasqua de Crist. L'encarnació del Fill de Déu en la persona de Jesucrist i la seva resurrecció i glorificació estan en estreta relació. Totes dues són etapes decisives de la història de la salvació, que culminarà amb el retorn del Senyor al final dels temps, que recordem cada any en l'Advent.

La festa de la Pentecosta celebra el misteri de Déu, que en el seu Esperit ha obrat la salvació per mitjà del seu Fill Jesucrist. Però la Pentecosta celebra també el misteri de l'Església, comunitat de deixebles que formem el cos terrenal de Crist. Per això, l'Evangelí ens presenta Jesús parlant als apòstols de la seva nova situació en el món després de la seva glorificació. Crist passa al Pare però no abandona els seus. Ens envia l'Esperit Sant, el Defensor, l'Esperit de pau i de perdó, l'Esperit d'unitat, l'Esperit de valentia missionera. I és l'Esperit qui ens guia a través dels temps pel camí que condueix a la resurrecció, al costat de Crist i al costat del Pare. I és que l'Esperit ens condueix a compartir la mateixa vida, la mateixa missió i la mateixa destinació de Jesucrist.

L'Esperit que van rebre els apòstols es dona també a tots els creients. La Pentecosta no és un esdeveniment del passat, com tampoc ho és la resurrecció de Crist. És un esdeveniment permanent: el Ressuscitat continua present i operant entre nosaltres per mitjà del seu Esperit que sosté la nostra vida, impulsa la nostra acció en el món, i anima la nostra vida de comunitat, la vida de totes les nostres comunitats cristianes estesa pel món al llarg dels segles.

L'Esperit, anunciat per Jesús en arribar «l'hora de passar d'aquest món al Pare», i rebut pels apòstols «en arribar el dia de la Pentecosta» anima i guia la nostra vida de cristians. L'Església, cos de Crist, es construeix d'aquesta manera en la unitat i pot anunciar l'Evangelí a tota la terra per la força de la seva predicació i del seu testimoni. Donem gràcies a Déu pel do del seu Esperit a través de Crist Ressuscitat.

Agenda

La Conferència Episcopal Espanyola proposa una jornada pels afectats de la pandèmia.

La Comissió Executiva de la CEE ha proposat, a totes les diòcesis d'Espanya, la celebració d'una jornada pels afectats de la pandèmia, que tindrà lloc el 26 de juliol, festa de Sant Joaquim i Santa Anna, patrons de la gent gran, el grup social més colpejat per la malaltia, o el dia 25, solemnitat de Sant Jaume apòstol, patró d'Espanya.

En aquesta jornada s'oferirà una eucaristia pel descans etern de tots els difunts i el consol i esperança dels seus familiars. D'altra banda, cada bisbe diocesà veurà la conveniència de celebrar l'eucaristia pels difunts de la pandèmia en les seves diòcesis en la data que consideri oportuna.

També algunes diòcesis han previst per a les pròximes setmanes, la celebració d'exèquies pels preveres que han mort durant aquest temps.

Vers una renovada Pentecosta.

Dis-sabte 30 de maig (20.30 h), vetlla de Pentecosta a la Catedral de Barcelona, amb una assistència màxima de 200 persones (l'accés s'obrirà a les 20.10 h). Serà imprescindible l'ús de mascareta, fer servir el gel hidroalcohòlic a l'entrada i sortida de la

LA LòGICA DEL DO

6. El miracle del perdó

El perdó és també una modalitat del do, perquè, en perdonar, donem a l'altre la possibilitat de començar de nou, de refer el camí, de netejar la ferida de l'ofensa i iniciar un altre cop el vincle.

El que em fascina de les ensenyances de Jesús és la seva proposta de perdó incondicional que té la potencialitat de convertir-se en una crida a tot ésser humà, independentment de les seves creences. La proposta del perdó trenca la lògica de la retribució («ull per ull, dent per dent»), ens exhorta a perdonar setanta vegades set, a tornar bé per mal i a estimar els enemics.

Escriu Dag Hammarskjöld: «El perdó trenca la cadena de les causes en el sentit que qui perdona —per amor— accepta la responsabilitat de les conseqüències del que tu has fet. Per això, el perdó sempre comporta un sacrifici.»

Alguns pensadors, no precisament propers al cristianisme, consideren que es tracta d'una proposta realista per afrontar les espirals de violència. El perdó no sols no les fomenta, sinó que les talla en sec. El fet d'atorgar el perdó té quelcom d'admirable, de miraculós. Hannah

Arendt, pensadora jueva, subratlla el valor purificador del perdó de Jesús de Natzaret.

Amb tot, cal reconèixer que la proposta del perdó comporta un munt de dificultats. Moltes persones, en nom d'un realisme desenganyat, consideren utòpic i ingenu aquest camí. En canvi, des de la perspectiva cristiana, és l'única via per assolir la meta de la pacificació.

L'ètica del perdó és sens dubte una ètica exigent que es podria qualificar, segons una nomenclatura molt estesa en l'actualitat, d'ètica de màxims. No és fàcil perdonar. Més aviat és difícil i, a voltes, gairebé heroic. Només en la mesura en què s'afirmen una ètica i una cultura del perdó, es pot també esperar una política del perdó, expressada en actituds socials i institucions jurídiques. Quants dolors sofreix la humanitat per no saber-se reconciliar, quants retards experimenta per no saber perdonar. En aquest punt convergen Mahatma Gandhi, Martin Luther King i Nelson Mandela. El perdó podria semblar una debilitat, però, en realitat, suposa una gran força espiritual o un coratge immens.

Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic

Catedral, mantenir la distància física d'1,5 m amb altres persones a l'interior del recinte, i seguir en tot moment les indicacions de l'organització. Aquesta celebració també es podrà seguir en directe pel canal Youtube de la Catedral i/o per Ràdio Estel.

L'Església Jove proposa una vetlla de la Pentecosta per Internet. Con-

necta't el proper dissabte 30 de maig, a les 22.30 h, al canal Youtube Església Jove.

Re-crea la teva vida després de la Covid-19. Aquest curs vol ser un acompanyament per a persones en estat de plegament, desorientació, abatiment, depressió, confusió... (psicològic i espiritual), que

ha generat la situació de pandèmia pel Coronavirus. Dues modalitats: presencial, els dijous 4, 11, 18 i 25 de juny (15.30-17.30 h), al Monestir de Sant Pere de les Puel·les (c/ Dolors Monserrà, 31). Per videoconferència, els dijous 4, 11, 18 i 25 de juny (18.30-20.30 h). Inscripcions: info@institutgalilea.cat

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

Pentecostés, creatividad y esperanza

La solemnitat de Pentecostés es la culminació del Misteri de la Pasqua. Con esta fiesta, la Iglesia nos recuerda que Dios nos lo ha dado todo. Tanto amó Dios al mundo que nos entregó a su único Hijo. Hoy agradecemos a Dios que nos haya dado también su Espíritu. Gracias al Espíritu Santo podemos decir con san Juan de la Cruz: «Dios es mío y todo para mí» (*Dichos de luz y amor*, 27).

En el Evangelio, Dios se nos muestra a menudo como Espíritu, como aliento vital, como viento libre que cura y da vida. «El viento sopla donde quiere y oyes su rumor, pero no sabes de dónde viene ni a dónde va» (*Jn 3,8*). Así es Dios, siempre es nuevo, siempre sorprende.

Sin embargo, a menudo nos puede ocurrir que tenemos una vida tan organizada, tan llena de actividades, que no dejamos espacio pa-

ra la novedad del Espíritu Santo. Creemos que lo sabemos todo y no dejamos que Dios nos renueve. Con esta actitud, somos incapaces de leer los signos de los tiempos y de escuchar lo que el Espíritu nos quiere decir.

El día de Pentecostés, cuando Jesús da el Espíritu Santo a sus discípulos, ellos no intervienen, tan solo lo acogen. Para acoger al Espíritu de Dios hay que guardar silencio y escuchar con el corazón. Acoger al Espíritu implica pasar de pensar en Dios a aprender a percibirlo en lo más íntimo y profundo de nuestro ser. Es necesario, pues, pasar de la mente al corazón.

El papa Francisco, en su meditación *Un plan para resucitar*, nos dice que, cuando tenemos una experiencia interior de Dios nuestra fe queda transformada. El Espíritu de Dios despierta nuestra creatividad y nos hace disponibles para ayudar a todo aquel que nos necesite. Esto es especialmente necesario ante las graves consecuencias de la pandemia de la Covid-19. El Pa-

pa nos exhorta diciendo: «urge discernir y encontrar el pulso del Espíritu para impulsar las dinámicas que puedan testimoniar y canalizar la vida nueva que el Señor quiere generar en este momento concreto de la historia» (*Vida Nueva*, 18-24 de abril de 2020).

Si acogemos al Espíritu del Señor volveremos a nacer a una vida nueva y nos convertiremos en sembradores de esperanza e ilusión en las circunstancias más adversas. Si lo invocamos con fe, el mismo Espíritu vendrá a ayudarnos cuando nos vea en dificultades (cf. *Rom 8,26*). Cuando Dios envía su Espíritu, renueva la faz de la tierra y renace la creación (cf. *S/104,30*).

Así pues, pidamos con insistencia al Señor que nos envíe su Espíritu y reservemos algún momento del día para estar simplemente en actitud consciente de acogida. Ojalá esta oración intensa, en unión espiritual con la Virgen María, nos abra a acoger la acción del Espíritu Santo en cada uno de nosotros.

Ven, Espíritu Santo, padre de los pobres, consuelo de los afligidos, guía de la Iglesia. Envíanos un rayo de tu luz para que sepamos ver a Cristo en todas las personas, especialmente en las que más sufren y en las que están más alejadas de Ti. Sopla sobre nuestros corazones la brisa de la esperanza. Anímanos a sembrar en el mundo la ternura del Padre. Amén.

Seguiu-nos
esglesia.barcelona

 facebook.com/EsglesiaBarcelona
 [@esglesiabcn](https://twitter.com/esglesiabcn)

Sintonitzeu
Ràdio Estel: 106.6 FM
Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT